

БОРБА®

Презъ 1966 г. Негово Величество царь Симеонъ II вѣ поканенъ и гостува въ САЩ на Българския националенъ фронтъ, Инк.

Негово Величество (вѣ срѣдата) всрѣдъ членове на БНФ, Инк., между които (отлѣво надѣсно) д-ръ Г. Паприковъ, дипл. инж. Г. Лазаровъ, дипл. инж. Ал. Дърводѣлски

Сурово наказание и порицание или паметници за терориститѣ и тѣхнитѣ вдѣхновители

Днесъ отново на дневенъ редъ предъ обществото се поставя въпросътъ за тероризма, неговитѣ вдѣхновители и изпълнители. Явление, което травматизира народитѣ. Явление, което руши материални и духовни ценности, резултатитѣ отъ което сж погубване на хиляди невинни човѣшки живота. Борбата срещу тероризма е въпросъ на честъ и дългъ както въ глобаленъ, така и в персоналенъ планъ. Тя е жестока, тежка, непредсказуема и непредвидима, но справедлива по форма и по съдържание. Да не участвашъ въ тази борба, означава да бждешъ съучастникъ както на извършителитѣ, така и на тѣхнитѣ вдѣхновители. Тя не е актъ, тя е процесъ, затова и наредъ съ превантивната си дейность има за цель сурово да накаже тѣзи, чийто животъ е станалъ професия терористъ. Не би могло да бжде и иначе! Какво би станало, ако вдѣхновелитѣ и извършителитѣ на терористични актове не получатъ възмездие? Какво би станало, ако за извършенитѣ отъ тѣхъ престѣпления имъ издигнемъ паметници? Ако тѣхнитѣ имена носятъ градове (Димитровградъ) или индустриални и обществени обекти? Какъ би реагиралъ американскитѣ народъ, ако нѣкой градъ би носилъ името Бинъ Ладенъ? А рускитѣ народъ, ако за московската трагедия на терориститѣ се издигне паметникъ? Едва ли отговорътъ може да бжде многозначенъ. Едва ли народъ, самоуважаващъ се, би допусналъ това. Едва ли национално отговорна власть би допуснала това. Едва ли в нѣкоя страна би се случило това освенъ въ България. Защо давате за примеръ България, би запиталъ нѣкой наивникъ? Въ подробности нѣма да се впускаме! Ще кажемъ само: А Юнионъ клубъ? А Храмътъ “Света Недѣля”? А грабежитѣ и палежитѣ на общини, кметства? А мандритѣ? А Арабаконакъ? А персоналнитѣ убийства – и още, и още. Да не споменаваме терористичнитѣ актове следъ освобождаването ни отъ свободата на 9 септември 1944 г.

Тринадесетъ години следъ козметичната промѣна на 10 ноември 1989 г., когато ужъ възстановихме правовия редъ въ България, когато ужъ всѣки трѣбваше да носи отговорность за извършеното отъ него или за извършеното отъ други престѣпление (терористично), но вдѣхновено отъ него, за съжаление още сжществуватъ градове, които носятъ имената на вдѣхновители на терористични актове. Още се правятъ опити да бждатъ възстановени паметницитѣ имъ, издигнати отъ себеподобнитѣ имъ. Още улици и мѣстности носятъ тѣхнитѣ имена, което ни най-малко не смущава съвеститѣ на управляващитѣ. Но народътъ помни и ще имъ напомня за това дотогава, докогато у тѣхъ не заговори чувството за гражданска отговорность, за вина предъ поколѣнтията, за “примѣра за подражание”, който имъ оставятъ.

Това ние никога не ще забравимъ!

И никому не ще простимъ!

ИЗДАНИЕ НА ЦЕНТРАЛНИЯ УПРАВИТЕЛЕНЪ СЪВЕТЪ НА БЪЛГАРСКИЯ НАЦИОНАЛЕНЪ ФРОНТЪ, ИНК.

Published by the Central Executive Board of the Bulgarian National Front, Inc.
P.O. Box 46250, Chicago, Ill. 60646

Д-ръ **Иванъ Дочевъ** — основателъ
+ Д-ръ **Георги Паприковъ** — редакторъ

Редактура комитетъ

Година 52, брой 2

Книжка сто четирисестъ и шеста

Мартъ 2003

**Архивитъ
са живи**

Безъ законность нѣма държавность!

Българскиятъ националенъ фронтъ, Инк. е въ борба за демократична, национална, правова и социална българска държава, изградена на принципи, отговарящи на съвременитѣ свѣтловни стандарти, съобразени съ геополитическото положение на Родината ни и наследената отъ вѣкове народопсихология. Изхождайки отъ историческия опитъ, че *най-благоприятни сж онези страни и народи, които сж създали най-добри ЗАКОНИ и сж ги охранили съ строги санкции, гарантиращи тѣхното изпълнение*, на първо мѣсто за успѣшенъ преходъ, Българскиятъ националенъ фронтъ (БНФ) поставя безусловното спазване на съществуващитѣ закони и създаване на нови, отговарящи на изискванията и нуждитѣ на момента. Безъ ясни позиции по отношение спазване на правовия редъ (установенитѣ правила за поведение) и **санкционирание на нарушаващитѣ ги членове на обществото, държавността се поставя пред една огромна въпросителна, която, нерешена, води до непредсказуеми последици**. Една от тѣхъ, а може би и основната, е мотивиращото се чувство у нарушителитѣ за безнаказано или по-точно несанкционирание при бждещото имъ нарушаване. Показателно въ това отношение, безъ изключение, е отношението на правителствата следъ 10 ноември 1989 г., които не потърсиха отговорность за беззаконията, извършвани въ продължение на 45 години, отъ комунистическата власт въ България. Ако днесъ сме свидетели на ескалираща корупция, стопанска престъпность и такава срещу

личността (самоуправства и възстановяване на "права" извънъ предвиденитѣ отъ закона начини), то това определено се дължи на отношението на властващитѣ, за което по-горе говорихме. ДА, ние пледираме и се боримъ да внушимъ на правителствата следъ 10 ноември 1989 г., че ненаказване на престѣпницитѣ, виновни за смъртта на стотици хиляди български граждани, станали жертва на беззаконията презъ време на 45-годишното комунистическо управление въ България, ще бжде прецедентъ за извършване на нови престѣпления, но тѣ не пожелаха да се вслушатъ въ нашитѣ аргументи. ДА, ние пледираме и се боримъ да бждатъ наказани виновницитѣ за откраднатитѣ милиарди долари отъ българската държава презъ последнитѣ години отъ административната комунистическа власт и съ нейно съдействие непотърсени и до днесъ, но нашитѣ искания се отминаватъ въ движение. Защо? Ако беззаконието е цената на националното помирение, позволете ни, господа управници, да ви кажемъ, че това съвсемъ не е пѣтятъ за единството на нацията. А плодътъ на вашето мълчание съ отминаване на извършенитѣ отъ комунистическитѣ служби стопански и финансови престѣпления е продължаващата днесъ стопанска и финансова престъпность. Ако е необходимо, отново ще ви известимъ съ отдавна известни, но може би позабравени отъ васъ факти. Ето ги:

Валутната комисия на Политбюро на ЦК на БКП решава на 25 септември 1980 г. да се отпусне кредитъ (забележете, ЦК на БКП реша-

